

Milenko Arnejšek (1948–2009)

Grebeni. Pot ki vodi proti vrhu. Pot, ki vodi k nebu.

S temi besedami Milenko Arnejšek – Prle začenja svojo zadnjo knjigo, *Grebeni slovenskih gora*, ki smo jo leta 2007 izdali pri Muzejskem društvu Škofja Loka. Naslednje leto je začel svojo zadnjo turo, bridko maršo, nato pa je po hudi bolezni, 13. februarja 2009, umrl v Kranju, v krogu svojih sinov, Vida in Leva, ter njune mame Vide.

Milenko se je rodil 4. oktobra 1948, na Ptuj, in preživel otroštvo v Kidričevem. V Ljubljani je maturiral in končal Pedagoško akademijo – smer glasba. Kot poklicni glasbenik je prva tri leta uspešno igral v različnih zabavnih ansamblih in plesnih skupinah doma, nato pa še tri leta po Avstriji, Švici, Nemčiji, Švedski, Italiji in Nizozemski. Po vrnitvi iz tujine se je kot učitelj harmonike najprej zaposlil v Glasbeni šoli Kamnik. Od leta 1976 do 1982 je kot honorarni učitelj harmonike poučeval v Železnikih, nato pa od leta 1983 kot redni predavatelj v matični Glasbeni šoli Škofja Loka. Kot izkušen glasbenik in predan pedagog je bil uspešen, saj je kar nekaj njegovih učencev nadaljevalo glasbeno pot. Dejaven je bil tudi kot korepetitor pri saksofonu, trobenti, klarinetu, pri pevcih, pevskih zborih in komornih skupinah. Na različnih kulturnih prireditvah je bil cenjen kot izvr-

Milenko Arnejšek (foto: Aleš Strojjan)

sten solist na klavirski harmoniki. Kar tri desetletja je bil torej Ločan. Bil je opazna pojava. Pogosto na športnem kolesu, brez šminkerskega dresa, pač pa v uporabnih plezalnih hlačah in solidni športni obutvi. Pa kajpak, pred Homanom, ob kavi in obveznem zvijanju cigarete.

Milenko, med prijatelji poznan kot Prle, ime se ga je prijelo po njegovem prleškem poreklu, je bil od študentskih časov naprej predvsem gornik; gornik, planinec, alpinist, vse z veliko začetnico, z dušo in telesom ter z glavo in srcem. Bil je izvrsten plezalec, saj je preplezal več kot tisoč smeri, poleg teh še petindvajset prvenstvenih. Praktično je prehodil vse naše srednje- in visokogorje, plezal je v evropskih Centralnih Alpah in spoznal Himalajo. Presmučal je večino naših turnih pobočij. Vzgojil je vrsto mladih alpinistov, jih dosledno opozarjal na varnost in preventivo. Ponosen je bil na dolgoletno članstvo v ekskluzivnem Akademskem alpinističnem odseku, bil inštruktor alpinizma, član Gorske reševalne službe in reševalec na smučiščih. Poleg vsega je bil dober rejec, vzgojitelj in ljubitelj psov, zanj so bili to le nemški ovčarji, ki so ga spremljali na njegovih brezpotjih. Bil je tudi radioamater, menil je, da so radioamaterji pomemben obveščevalni člen ob nesrečah ali drugih katastrofah, ko odpovejo klasične telefonske in druge avdio-vizualne zveze.

V zadnjem poldrugem desetletju se je posvetil alpinističnemu pisanju. Leta 1994 je v samozaložbi izdal Plezalni priročnik, priročnik za letno in zimsko plezanje, leta 2001 je pri Planinski zvezi Slovenije izdal knjigo *Moje gore*, leta 2007 pa že omenjene *Grebene slovenskih gora*. Pri tej je želel več vedeti o kamnih in verjetno me je zato povabil k sodelovanju. Zagotovo sem prispeval manj, kot je pričakoval. Pa mi tega ni nikoli oponesel, čeprav sva še nekajkrat načela to temo. Tak je bil Prle; iščoč, dosleden, ne pa tečen!

Res, Milenko je bil v občevarju neposreden in odkrit sogovornik. V letu dni sodelovanja pri njegovi knjigi sem imel priložnost, da ga spoznam še bolj. V svoji večletni uredniški praksi nisem srečal bolj premočrtnega in nepopustljivega avtorja. Skrajno nerad in s težavo je odstopal od svojih zamisli, ki so bile včasih, zaradi rabe lokalnih, neuradnih imen in jezikovnih inovacij, nekajkrat na meji lektorskega bojkota. Moral sem se kar potruditi, ponekod tudi zamižati. Verjamem, da ne na škodo knjige, ki je bila na koncu pri alpinistih zelo dobro sprejeta. Vemo, da ni prenašal narejenosti, nastopaštva in stremuštva, kar je tudi naravnost povedal. Prav tako je v sebi posrečeno združeval ljubezen do narave in ljudi, umetniška nagnjenja in športno askezo. Bil je neke vrste moderna varianta renesančnega človeka, z vitalno življenjsko filozofijo in svojsko modrostjo. Vseskozi je bil tudi velik raziskovalec in iskalec. Bila sva sopotnika ljubljanske generacije 68. On bolj avtentičen, saj ji je bil tudi generacijsko bližji. Bil je tudi bolj aktiven v njej. To je bil čas OHO-ja in t. i. alternativne scene. V tem času je Milenko kot glasbenik sodeloval v različnih ansamblih; VIS Sinovi, Delial, igral na plesih v Festivalni dvorani in po najrazličnejših lokalih oziroma prireditvah, igral tudi v avantgar-

dnem gledališču Glej, Pupilija Ferkewerk, Drami in Mali drami. Obema, in še marsikomu, je bil skupen nekdanji ljubljanski lokal Šumi.

Milenko je bil razmišljajoč in instinktiven obenem. Mogoče je slutil svoj odhod. O tem je večkrat razmišljal, govoril in pisal. Smemo imeti njegovo veliko delo Grebeni slovenskih gora z njegovim uvodom, *Moje gore*, za njegovo oporočko? Lansko jesen se je prišel poslovit v Loko. Vem, da je vedel, da se mu hitro približuje smrt. Nisva veliko govorila. Pa še tisto, kar sva, so bile zelo vsakdanje, zemeljske stvari. Le rahla, zanj do tedaj neobičajna odsotnost je nakazovala, da se verjetno res poslavlja od zemeljskega. Ko smo se mrzlega februarkega dne na kranjskem pokopališču od njega poslavljali, znanci, prijatelji, godci, številni gorniki, rojaki in sorodniki, smo čutili, da smo izgubili osebnostno in duhovno bogatega človeka, ki je obogatil tudi nas.

V Škofji Loki, septembra 2009

Pripis

Glasbena šola Škofja Loka se ga je spomnila v svojem jubilejnem zborniku in 23. oktobra 2009 s koncertom *V spomin Milenka Arnejška*, na katerem je igral njegov nekdanji učenec Jernej Hostnik.